

Mitges calades i un puret amb el café

La Maria Aurèlia i la meva mare es coneixien des de l'època de l'Institut-Escola. A la Universitat es varen fer molt amigues. Es visitaven sovint. Fins i tot el meu avi va sumar-se a les tertúlies de la rebotiga del Sr. Capmany. Quan això passava jo encara no havia nascut o era molt petita.

El meu primer record de la Maria Aurèlia és clar com una d'aquestes diapositives que la memòria guarda anys i anys inalterades.

Vàrem trobar-nos en una merceria de l'Eixample. Ella negociava amb la botiguera quan la meva mare i jo hi vam entrar. Les dues dones es varen saludar efusivament. Feia dies que no es veien. La Maria Aurèlia comprava un parell de mitges, d'aquelles calades, que recorden les xarxes dels pescadors. A mi em va sorprendre la seva gosadia. Val a dir que els colors llampants del seu vestit justificaven la compra d'última moda. Jo, però, que duia l'uniforme blau fosc de les monges i les mitges gruixudes de color carn, em vaig quedar molt impressionada.

El fet és que, després d'arribar nosaltres a la botiga, la Maria Aurèlia va posar més interès en la conversa amb la mare que en la mercaderia que, de tota manera, va adquirir més que eufòrica. A l'hora de pagar, vaig notar que també ella considerava les mitges com una petita avançada cap al futur.

Anys després, essent jo professora d'institut, la vaig convidar a inaugurar una aula de pensament contemporani que havíem montat amb un grup d'amics. Des d'aleshores, la nostra amistat, a la que va afegir-se la companyia entranyable de'n Jaume Vidal, va anar adquirint un to molt íntim.

Vàrem anar juntes al Japó, sota la increpació constant d'en Jaume que no parava de dir " I tu què hi has de fer a l'altra punta de món?" al que ella contestava "Com ho pots entendre tu que trobes que baixar a Ciutat vol dos dies!".

Mai no li va caldre, però, un ambient exòtic per resultar atractiva. Recordo un sopar on ella seia al costat de la Maria Antonietta Macciocchi. Totes dues tant iguals i tant diferents!. Parlaven en italià del paper de les dones a la política activa. Sense gairabé adonar-nos-en, la resta de comensals vàrem passar a ser espectadors d'una escena digna de Dario Fo. La Maria Aurèlia va abaixar el teló amb la lasitut pròpia del fum del seu puret a l'hora del café.

Em va alegrar molt que la Regidoria de Publicacions es traslladés a la Plaça Catalunya. M'agradava passar a veure-la abans de pujar al meu despatx unes cases més avall. Llegia els diaris amb parsimònia. L'un darrera l'altre. Quan jo hi arribava, em saludava entranyablement i seguia mirant els diaris a poc a poc i comentant en veu alta les notícies que li resultaven més sorprenents.

Jo li seguia els temes i sovint ficava el nas pels llibres de damunt de la taula. Solia trobar-hi sempre sorpreses. Mai marxava sense un plec de paper imprès sota el braç.

Eren visites curtes, molt cordials, càlidament familiars, molt plenes d'en Jaume des que es va morir, molt carregades d'història de tant espontànies.

Ara, quan trobo cartes, fotografies, dedicatòries de lletra grossa i clara als seus llibres... sempre torno a la figura arrogant i alhora tendra d'aquella senyora que es comprava, fa molts anys, una mitges calades a la merceria del carrer Mallorca. Aquell dia em va semblar que duia el món al seu darrera i l'estirava endavant sense remissió. Avui sé que l'ha estirat un bon tros sense sortir mai de dins de les seves mitges de forats.

Eulàlia Bosch

Barcelona, 13 de juny 1992